

Rome, 25 maart 2017

Maria Boodschap

Gezonden om het evangelie te verkondigen

Na het congres over de zending van de orde van de Predikers

Beste broeders en zusters,

In de tijd na het congres over de zending van de Orde waarmee wij de jubileumvieringen besloten, wil ik met jullie de vreugde en dankbaarheid delen die ik tot uitdrukking bracht bij de sluiting van het congres. Door jullie deze brief te sturen die de conclusies bevat, wil ik de hele Orde uitnodigen om aan de vruchten van dit congres en, in bredere zin, de genade van het jubileum deelachtig te worden.

Vreugde om het beleven van deze vier dagen vol ontmoetingen voor de leden van de Orde, ontmoetingen met broeders en zusters, landen, talen en culturen, verschillende generaties, heel verschillende gezichten van de Kerk. Vreugde, te midden van dit alles, door de ervaring van een diepe eenheid, een soort “gewoon thuis zijn” waar het Woord wordt gehoord, verzameld, gedeeld, gevierd en gepreekt. Vreugde en dankbaarheid, omdat dit het ons steeds meer bewust maakte dat het genade was die ons gegeven werd door een Ander. Een gedeelde genade, waarbij het niet uitmaakt tot welke speciale tak of eigenheid wij behoren, een genade die vaak uitgedeeld wordt in tere vaten, maar met vertrouwen op de Ene die, altijd de mannen en vrouwen die Hij zendt vergezelt.

Dit gevoel van “gewoon thuis zijn”, heeft ons allen er toe gebracht, geloof ik, om onszelf te herkennen in één gezicht, dat van Dominicus die ons leidt op het pad om Christus de prediker te volgen, het biedt ons een uitdaging te preken en op die manier “het goede nieuws van het Koninkrijk te verkondigen in steden en dorpen.” Deze prediking wordt niet op de eerste plaats bepaald door de tegenstelling tussen het binnen en het buiten van een reeds gevestigde Kerk. Echter, het is een dwarsverbinding tussen aan de ene kant de spanning tussen de onmogelijkheid om verder te gaan ‘zonder’ (zonder de slachtoffers, zonder de gewonde herinneringen, zonder de vluchtelingen die van ons zijn, zonder de zondaars, zonder de mannen en vrouwen van goede wil, zonder die andere vragen naar waarheid, of zij nu gelovig zijn of niet), en aan de andere kant, het diepe verlangen om voorwaarts te gaan met de overtuiging dat, wanneer je dit doet, je ook leert voort te gaan met God.

Wij allen dragen dit verlangen uit, op een eenvoudige manier, in een wereld waarvan wij houden, die wij willen leren liefhebben, door het vermogen tot contemplatie te ontwikkelen. Zoals alle waarachtige liefde, vraagt dit veel. Het vereist de heldere en realistische blik die het ons mogelijk maakt de verwoestingen van een wereldoorlog die haar misvormt en voortdurend systematisch slachtoffers maakt, zowel te verstaan als te verafschuwen, en die de mogelijkheden van plaatsten en situaties kent, waar de mens zijn mogelijkheden toont om datgene dat de mens verzwakt, misvormt of ontluistert te weerstaan. Deze wereld, dat is de plaats waar de mens die menselijkheid kan ontdekken waartoe hij in staat is, deze gedeelde menselijkheid maakt het hem mogelijk de uitdagingen van het leven aan te kunnen, deze te overstijgen, soms over uitdagingen heen te

stappen, om steeds meer er van overtuigd te raken dat het juist de menselijkheid in de mens is die maakt dat wij goed, ruimhartig, in staat zijn om te vergeven, in solidariteit, in het weten, dat alles kan, uiteindelijk, eindigend op een prachtige manier, misschien onverwacht, maar wel gehoopt. Het is in deze wereld, voor deze wereld moeten wij dus zeggen, dat wij gezonden zijn om te prediken. En wij zien in deze zending datgene dat onze eenheid bepaalt, voor alle leden van de Orde der Predikers, broeders, contemplatieve zusters, leken, apostolische zusters van congregaties die tot de Orde behoren, seculiere instituten, fraterniteiten van priesters en de jonge mensen van de Dominicaanse jeugdbeweging, en zovele vrienden. Gezonden om te dienen, door mee te werken aan de evangelisatie in naam van Jezus Christus, het mysterie van de genade van het Woord. Ja, veel vreugde en diepe dankbaarheid om tot deze familie te behoren.

Overtuigingen

Deze “familie”, deze “gemeenschap van heilige verkondiging”, wordt bezielde door een aantal overtuigingen die tot uitdrukking kwamen tijdens de presentaties en discussies van het congres. Als resultaat van dit congres, wil ik graag drie van deze hoofd overtuigingen die omschreven kunnen worden als een “mystieke vorm” van prediking en een “levensstijl” van prediken, noemen.

Prediking

De eerste overtuiging is dat onze eerste roeping de prediking is, en dat het geheel van alle leden van de Orde en de Dominicaanse familie hierin geworteld is. De uitwisselingen en beschouwingen tijdens het congres lieten zien dat deze prediking niet beperkt kan worden tot de liturgische preek, maar alle manieren omvat waarop het menselijk woord leidt tot de uitdrukking van het Woord van God, die wil komen spreken met de mensheid. Deze bediening van het Woord maakt ons tot een soort bemiddelaars – en wel bemiddelaars die geen zelfstandig opererende bedienaren zijn maar eerder, zoals muzikanten en acteurs, zoals wij tijdens deze dagen ervaren hebben, samenwerkende acteurs binnen hetzelfde avontuur om een enkele boodschap over te dragen.

Deze prediking heeft kenmerken waar wij allemaal zorg aan besteden, zonder de verscheidenheid en eigenheid van onze levenssituatie binnen de Orde, van onze culturen, van onze Kerken uit te vlakken. Het is de bemiddeling van een voortdurende dialoog tussen het Woord dat God richt tot de mensheid, de Kerk die gegrondvest is door dit Woord als sacrament van redding wat er toe leidt dat het profetisch is om te spreken namens God, en de concrete en historische culturele vormen waarin het Woord wordt verkondigd. En omdat wij zeggen dat het verkondigd wordt, ligt hierbij altijd de nadruk op het menselijke woord over God binnen een volgorde van stilte, luisteren, spreken, en opnieuw stilte die elkaar opvolgen, de stilte van contemplatie van de genade van het Woord dat werkzaam is, en in een andere vorm, zoals Dominicus zelf die beoefende, het ene moment spreken over God tot de mensen, en het andere moment, essentieel, spreken namens de mensen tot God. Deze afwisseling laat ons ontdekken en het avontuur beleven waartoe prediken leidt: het leven ervaren dat gegeven is en dat wij ontvangen, dankzeggen voor het leven dat ons overstijgt, want het brengt het Woord van Hem die kwam om in zijn verscheidene vormen leven in overvloed te schenken. Daarom geloven wij dat prediking van het woord tegelijkertijd het woord van leven en liefde, het woord van barmhartigheid is dat bevrijdt en geneest, het woord dat een leven teweeg brengt dat de kracht heeft om ieder te veranderen en de wereld te veranderen.

De verkondiging van dit goede nieuws van leven, van schoonheid en van liefde, geloven wij, moet verschillende talen omvatten, bepaald door de verschillende culturen en hun context. En wij hebben verschillende van deze talen aangestipt, gebruikt binnen de conversatie, de aankondigingen of de uitleg. Het is de taal van het getuigenis van leven, individueel of gezamenlijk. Het is ook de taal van tederheid, van barmhartigheid en vergeving. Het is ook de taal die antwoord geeft aan hen die, in deze wereld, dorst hebben naar bevrijdende woorden. Het is de taal van gebaren die de eisen van gerechtigheid benadrukken, het sociale net herstellen en de maatschappelijke en politieke autoriteiten aanzetten een stap naar solidariteit te maken. Maar zij zijn ook de talen van kunst in verscheidene vormen die samen gaan met het essentiële vermogen van menselijke wezens om naar schoonheid en waarheid te streven. Altijd zijn deze talen op zoek naar het ontwikkelen van een gekwalificeerde prediking, toerustingsmethodes passend bij een gesprek met onze tijdgenoten die een uitweg bieden uit allerlei “bubbels” waarin wij zo gemakkelijk terecht komen. Deze talen, tot slot, zullen altijd wegeen zijn om de prachtige werkelijkheid van de Incarnatie te laten zien, juist de werkelijkheid die door de Ene die Woord is aangenomen. Prediking gebruikt in deze wereld een taal die, op verschillende manieren, de mensheid de vreugde biedt om “een lichaam” met God te worden. Het werkt zo, omdat dit, het goede nieuws van de komst van het Koninkrijk door het geheim van de Incarnatie, verkondigt. Het werkt dus, als “heilige prediking”, door te ontdekken dat, in deze verkondiging, het gedragen, vergezeld en voorafgegaan wordt door de genade van de Geest.

Broederschap

Onder deze talen van Incarnatie, en dit is de tweede overtuiging, hebben wij een belangrijke plaats gegeven aan de taal van broederschap. Dat is het, wat getuigenis geeft van de vriendschap waarin wij broeders willen zijn, in naam van de vriendschap van God voor de wereld waarin wij predikers willen zijn. Maar broederschap is ook een werkelijkheid waartoe de mens in staat is, in het tonen van liefde en wederzijdse herkenning, dat tevens tot een gewone menselijke samenleving behoort: de daden en woorden die broederschap bevestigen, ontplooiën zoiets als een taal van het hart dat een pad opent dat leidt naar God. En, tegelijkertijd is deze broederschap een soort getuigenis dat het mogelijk is bruggen te bouwen tussen individuen en tussen groepen, tussen culturen en tussen de werelden van tijdgenoten die lijken uitgesloten te zijn, zo weerstand biedend aan afscheiding en uitsluiting. Prediken door broederschap om de menselijke samenleving op te roepen vertrouwen te hebben in zijn eigen mogelijkheid om op te gaan in de eenheid van een gemeenschap, eerst gegeven, en gevestigd door de mogelijkheid zelf, en de rijkdom van zijn verscheidenheid. De overtuiging van broederschap behoort tot en is verbonden met prediking.

Ontmoeting

Een derde overtuiging die wij in de loop van deze dagen ontwikkelden, is dat ontmoeting de eerste manier van prediken is, de wijze waarop wij predikers willen worden en het Koninkrijk verkondigen. Een ontmoeting waarin iets doorklinkt van de God van de openbaring in de omgang met zijn volk, van wie Hij het lijden ziet en het schreeuwen hoort, tot het punt waarop Hij alleen loopt met zijn volk. En wij geloven dat dit de God is die ons uitzendt om onze tijdgenoten te ontmoeten, met hen te spreken over dit goede nieuws van het Koninkrijk van God en zo in de naam van Onze Heer Jezus Christus te evangeliseren. Deze ontmoeting is, zoals we hebben gezegd, niet

alleen nieuwsgierigheid of het verlangen iets nieuws te weten te komen, het is niet alleen verontschuldigend, het is op de eerste plaats een besluit om lief te hebben, te dienen, en zorg te dragen voor mensen wier bestaan wij delen. Zeker, wij ontmoeten mensen die al bereid zijn om te luisteren en te ontvangen, maar ook onverschillige, gedesillusioneerde mensen en soms zelfs mensen met afkeer. In ieder geval, de authenticiteit van leven, de eerlijke verbinding die mogelijk is tussen wat gezegd en wat voorgeleefd wordt, bevestigt de geloofwaardigheid van de prediker en van broederlijke gemeenschappen van predikers, even veel als de boodschap. Ontmoeting moet altijd de gelegenheid bieden tot een 'afstemming' van wederzijdse communicatie tussen menselijke wezens en, zoals in het gesprek met de Samaritaanse vrouw of de wandeling op weg naar Emmaus, het moet zoeken naar het zich laten leiden door de pedagogie van God zelf wanneer Hij zich mengt in het gesprek met zijn volk. Wij hebben gesteld dat deze zicht op ontmoeting er ons toe leidt buiten de verschillende 'bubbels' te blijven waar wij zo vaak in verzeild raken, en de ontmoeting te zoeken met hen die lijden door geweld, armoede, uitsluiting en sociale discriminatie: zij leren ons iets essentieels over onze eigen kwetsbaarheid. Wij zouden van hen graag iets willen leren over de werkelijkheid van de belofte die volbracht is toen God vlees werd in deze wereld, en kwetsbaar werd, om aan het Kruis gehangen te worden om voor de menigte de weg tot het leven te openen.

Prediking als weg tot heiliging in een wereld die werkt

Dit bedienen van het Woord, is voor de predikers niet op de eerste plaats een functie maar de weg tot hun heiliging. Prediking leidt ons tot het hart van de wereld, want het is onze weg om 'Christus de prediker' te volgen en te verlangen met Hem te leven. Het leidt ons naar het hart van een wereld waar wij wensen, met Hem, alle tekenen van de belofte om opgewekt te worden, te herkennen: een wereld in barensood van opwekking, zo gezegd. Maar door dit te doen, leidt prediking ons naar het hart van onszelf, individueel en gemeenschappelijk, het geeft ons zelf de belofte te worden opgewekt en opnieuw geboren, om heiligen te worden!

Rusteloosheid van de wereld

Wat betreft de wereld in barensood, voor ons is dat een basis om de betekenissen te leren en om te onderkennen wat vandaag het beeld van de wereld verandert, om zo voorrang te geven aan het verlangen om daar naar toe te gaan waar de wereld in barensood is; om zich bij hen te voegen die daar leven, samen met hen proberen te begrijpen wat er gebeurt, wat kan klinken als belofte, en op die manier steeds meer te ontdekken, wat veranderd, herbouwd, gereoriënteerd, verworpen moet worden. Ga in de wereld naar deze plaatsen vol problemen, waar de lange geschiedenis van het gesprek van God met mensen dat wij willen dienen, bijdraagt, om samen met de geschiedenis door mensen zelf ontwikkeld, een wereld op te bouwen die leeft in gemeenschap, gastvrij voor ieder en door allen ondersteund.

Daarom vraagt het werk van de verkondiging van het Goede Nieuws van de komst van het Koninkrijk, het avontuur van prediking, om onvermoeibare beschouwing van de tekenen van de tijd, wanneer veranderingen zich aankondigen als verschrikkelijke gevaren voor de mensheid of het menselijk wezen. Maar tegelijkertijd kunnen zij kansen bieden, zoals de dichter zegt: waar het gevaar is, daar groeit ook de reddende kracht. Hier zal ik alleen benoemen wat wij samen besproken hebben, maar waarvan wij herhaaldelijk zeiden dat het heel goed zou zijn om ons begrip te

verdiepen: zond Dominicus zijn eerst broeders niet op de eerste plaats uit om te ‘studeren’, zich aan te sluiten op die nieuwe academische plekken waar pogingen werden ondernomen om tot meer begrip te komen van het menselijk wezen, de mens zelf, zijn wereld, en zijn God? Het is de werkelijkheid van de belangrijke bewegingen van gedwongen migratie, waarvan te veel vluchtelingen vandaag het slachtoffer zijn. Dit veroorzaakt zoveel lijden, angst, en verlamt het menselijk vermogen tot gemeenschap. Dat is de werkelijkheid van culturele en religieuze samenlevingen en kruispunten – karakteristiek voor een geglobaliseerde wereld, die individuele territoria en protectionisme niet doet vervagen (soms zelfs juist versterkt) – kruispunten die niet altijd vredig, niet altijd sereen, niet altijd ‘intelligent’ zijn, want zij worden gemarkeerd door lijden en door pijnlijke herinneringen. Het zijn de grote veranderingen in de manieren van communicatie, in relaties tot anderen, in zelfontwikkeling. De hedendaagse wereld kampt met deze tegenstrijdigheid waarbij er tegelijkertijd nood is aan contact met anderen. Men loopt risico om zichzelf aan te treffen, zonder dat men daar voor gekozen heeft, maar erin ingekapseld werd. In deze spanning tussen globalisatie en identiteitsontwikkeling vermenigvuldigen zich juist conflicten; onder het voorwendsel van een ultra liberale markt worden essentiële bronnen van zo veel landen geplunderd, hele populaties afhankelijk gemaakt – en vaak de armsten en meest kwetsbaren – omdat met hen geen rekening wordt gehouden. Conflicten, soms gevoed door de herinnering aan kolonisatie of opgedrongen overheersing, zijn de oorsprong van wonden. Hierin zijn erkenning en begeleiding urgent, anders keren de conflicten terug. Het is de ernstige politieke crisis, te vaak misvormd door corruptie, valse en manipulatieve woorden, een elitaire visie op het sociale netwerk; een democratie die ontdaan is van zijn voorwaarden en zijn zin, waar de waardigheid van het menselijk wezen en zijn rechten weer heroverd moeten worden, om zo te vermijden dat de mens opnieuw tot een handelsobject wordt gemaakt. Het is de ecologische crisis, daarbij ook het risico voor oorspronkelijke bevolkingen, hun waardigheid, en hun bestaansvoorwaarden, waarover Laudato Si zo helder de uitdagingen voor evangelisatie heeft onderstreept. Het is, de crisis van kwetsbaarheid wanneer het duidelijker wordt dat kwetsbaarheid behoort tot de kern van de eigen identiteit van het menselijk wezen. Maar die zich ook manifesteert in een toename van oorzaken, de mens die geërgerd, uitgesloten wordt, als werktuig gezien, zowel als individu (mensenhandel, onvrijheid tot zelfexpressie van vrouwen op bepaalde plaatsen), evenals van structuren en levenscondities, (crisis van de aarde, water, energie). Het is de crisis van de basisgroepen in de samenlevingen, familiegroep, maar ook de arbeidsgroep of groepen binnen het sociale leven waar door de eeuwen heen culturele en religieuze verscheidenheid een kans en een kracht was, nu een gevaar en een vloek schijnt te worden. Uiteindelijk is het de crisis van religies die we zien, feitelijk een fundamentele beproeving: zichzelf opwerpen als een unieke kracht die de heiligheid opeist, zelfs God opeist, door zichzelf te laten gelden als een bevorderaar van exclusieve persoonlijkheden, anderen bestrijdend om controle te krijgen over gebieden en volkeren. We kunnen het niet ontkennen: het is ook de crisis van de Katholieke Kerk, die op bepaalde plaatsen gedesoriënteerd is door een secularisatie die opgedrongen wordt, zonder dat iemand het merkt, maar die doorgaat met ervoor te zorgen, dat de belofte gehoord wordt, dat dit een manier van leven is, die niet exclusief is maar sterkend en bevrijdend.

En zonder uit te vinden hoe bij voorbeeld de organisatie van territoriale structuren veranderd moet worden, of de verdeling van lasten en gedeelde verantwoordelijkheid, die aangepast zou moeten zijn aan de evolutie van gemeenschappen en culturen, maakt het de Kerk mogelijk te groeien in synodaliteit.

Gemeenschappen zelf aan het werk

Maar, “waar het gevaar is, daar groeit ook de reddende kracht”. Heel vaak, wanneer broeders of zusters iets genoemd hebben als urgente uitdaging, hebben zij laten zien dat het vaak mogelijk was om het vuur van de hoop, van verandering uit te dragen, of aan te zetten tot een andere bestemming waar pijn en mislukking niet noodzakelijk het laatste woord zouden hebben. De concreet gerapporteerde ervaringen en de uitwisselingen op het Congres nodigen ons uit om weerstand te bieden aan berusting. Inderdaad, sommigen onder ons, bepaalde gemeenschappen en, daarom, wij allen samen, weten heel goed, dat verschillende van de realiteiten die hier boven vermeld zijn, zich bevinden binnen onze eigen gemeenschappelijke werkelijkheid en individuele bestaansvormen (ik denk aan het feit van migratie en de noodzaak om een veilig onderkomen te zoeken, aan secularisatie, aan een pluriforme samenleving, aan pijnlijke herinneringen, aan het veelvuldig voorkomend gebrek aan verzoening tussen mensen nadat latente conflicten de verhoudingen jarenlang vergiftigd hebben...). Deze nabijheid door ervaring zou ons moeten helpen ons kwetsbaar te tonen aan hen tot wie wij gezonden zijn om de vriendschap van God als goed nieuws te brengen. Wij hebben met vreugde getuigenissen gehoord over praktisch verzet uitgeoefend zowel door het werk dat iemand van ons persoonlijk uitoefende of door deelname aan sociale bewegingen, NGO's, groepen van vrijwilligers, promotie campagnes voor sociale gerechtigheid, solidariteit met groepen slachtoffers, educatieve studiën, die zo belangrijk zijn in een tijd waarin culturele overdracht en educatie op sommige plaatsen erg fragiel zijn geworden.

Door ervaringen en getuigenissen, konden we weer eens ontdekken hoe juist door deze verbintenissen aan te gaan, ons de oproep bereikt, om onze eigen manier van leven aan te passen, individueel en gemeenschappelijk. Het betekent, aan de ene kant, het binnen onze eigen werkelijkheid stimuleren van alles dat het meer mens worden van ieder van ons kan bevorderen, van vergeving en verzoening, de eerlijkst mogelijke beoefening van democratie waarop wij zo trots zijn in de Orde terwijl wij soms armzalige vertegenwoordigers daarvan zijn, van culturele verscheidenheid die identiteiten niet uitsluit, van het gebruik van goederen bepaald door de ‘redding en de transformatie’ van de wereld, door onszelf te confronteren met dezelfde moeilijkheden als die waarmee de wereld geconfronteerd wordt. Het bevorderen van educatie, democratie, en verzoening op sociaal niveau. Hoe, bij voorbeeld, kunnen niet begrijpen hoe de zorg die besteed wordt aan het respecteren van elkaars woorden binnen een gemeenschap, het verlangen kan versterken om het recht te dienen door te spreken voor de sprakelozen? Kortom, het verkondigen van de menswording van de belofte roept ons op, ons eigen woord te baseren op een persoonlijke en gemeenschappelijke houding van gebed, van contemplatie, van gebed om vrede, kortom, van bekering.

Deze dialoog over het inzicht van de tekenen van de tijd, en het werken aan zichzelf en aan de gemeenschappen, opent dan de mogelijkheid van een rustige beoordeling van apostolische verbintenissen. Sta ons toe, waar mogelijk, te overdenken hoe er voor gekozen kan worden om onszelf te ‘de-installeren’ en bij voorkeur naar moeilijke, oncomfortabele plaatsen te gaan waar het Woord niet verwacht wordt, en soms niet wordt ontvangen. Rondreizende prediking, opdat het geboren kan worden vanuit deze rusteloze plaatsen in de wereld.

Perspectieven van onze zending voor morgen

Aan het einde van de Jubileumvieringen is het Congres van de zending van de Orde een internationale bijeenkomst geweest voor onze 'familie van predikers', nog een keer benadrukkend dat dit de beste manier zal zijn om te danken en deel te nemen, vandaag en morgen, door deze 'confirmatie' die achthonderd jaar geleden aan de Orde gegeven is. Wat kunnen de uitgezette lijnen voor de toekomst van prediking zijn?

Van prediking naar theologie, en terug

Het eerst gezichtspunt voor de toekomst van de zending is altijd er naar te zoeken om de essentiële verbinding tussen prediking en theologie te versterken. Deze levende dialoog tussen beiden, een dialoog op een bepaalde manier tussen de geloofservaring en het verstaan van het mysterie van de Openbaring, is essentieel voor de identiteit van de Orde en omschrijft een essentieel 'kenmerk' van de zending van de Orde om het Evangelie te verkondigen, de specifieke dienst waartoe de Orde is geroepen om zich aan de Kerk te offeren 'in een permanente staat van evangelisering'. Studeren is voor ons noodzakelijk, niet omdat wij pretenderen geleerden te zijn of te worden, maar omdat wij graag steeds meer de aanwezigheid van God en het werk van zijn genade in deze wereld begrijpelijk willen maken. Voorts, omdat prediken vergeleken kan worden met de zending van de arbeiders naar de oogst, predikers worden inderdaad gezonden zoals naar een 'heiligh land' (hierbij herhalend de uitdrukking van Paus Franciscus tijdens de audiëntie verleend aan de leden van het kapittel afgelopen augustus) waar hun eerste taak zal zijn, dit werk van genade te beschouwen, de tekenen van het mysterie van deze aanwezigheid te verzamelen, om in hun harten een mededogen voor de wereld te laten wonen waarin Gods eigen mededogen weerklinkt, die zijn volk hoort, antwoord geeft op hun dorst naar vrijheid en gemeenschap, en het een Woord van bevrijding en troost zendt. Het werk van het geloof begrijpen is gebaseerd, gevoed, geleid door deze solidariteit in mededogen, door het verlangen te gaan en te prediken 'in verbondenheid met God'. Theologisch onderzoek binnen de Orde, en door alle mogelijke vormen van samenwerking tussen ons en andere onderzoekers en andere disciplines, moet voorrang geven aan dit perspectief, vanwege de grote dienst aan de Kerk. In deze zin zou een databasis van 'theologische bronnen' van de Orde vastgelegd en gepubliceerd moeten worden, net als op dezelfde wijze bronnen met preekervaringen beschikbaar zouden moeten worden. Verder, zou er speciale aandacht geschonken moeten worden, aan de ene kant aan de plaatsen waar het oprichten van universiteiten zeer relevant zou zijn (bv. Nigeria) en aan de andere kant, aan het belang van onderzoeksinspanningen aan thema's van interculturaliteit, aan de dialoog tussen culturen en religies, speciaal in Afrika en Azië. Maar ook met de techno-wetenschappelijke en digitale culturen die grip hebben op de werkelijkheid en menselijkheid van vandaag, en het 'uitvinden' van nieuwe vormen van sociale relaties, nieuwe vormen van relatie van ieder tot zichzelf, maar ook een nieuwe vorm van relatie met de werkelijkheid, tot de buitenwereld, of zelfs tot iemands eigen lichaam of geest.

Op de plaatsen van onrust in de wereld

Deze houding veronderstelt dat wij steeds meer zoeken, steeds beter, en in samenspel met elkaar, naar plaatsen waar de wereld 'zelf in barensood is'. Tientallen jaren, heeft de Orde, door middel van de hoogtepunten van zijn geschiedenis, de ingevingen van de meest bekende en

anonieme zusters en broeders, evenals de rode draad geformuleerd door onze kapittels, prioriteiten en onschendbare gezichtspunten volgens welke de uitoefening van evangelisatie, van prediking, plaatsvindt, aangegeven. De ontmoetingen tijdens het Congres lieten zien dat het nu een kwestie is van doorgaan met het stellen van kritische vragen bij de realiteit van prediking door te proberen deze twee vragen te beantwoorden: Waar oefenen wij prediking uit, hoe kan het verdiepen van de kwaliteit en de accuratesse van de evangelisatie in naam van onze Heer Jezus Christus bevorderd worden? Door dit te doen, welke specifieke bijdrage denken wij als ‘familie van predikers’ te kunnen leveren, aan de opdracht van evangelisatie waardoor de Kerk wordt wat zij moet zijn? In iedere regio kan dit werk van onderscheidend inzicht de gelegenheid bieden tot een algemene overdenking door alle verschillende delen van de Orde, zelfs het besluiten tot en ontwerpen van nieuwe projecten van apostolische samenwerking. Om bij te dragen aan de geboorte van de vreugde van evangelisatie in deze plaatsen van onrust, opdat het ook wordt ‘een andere wereld’.

In permanente vorming

Een derde actielijn voor de toekomst is de ontwikkeling van de ‘Propositum’ van Dominicus in onze sociale, culturele en kerkelijke context. Deze bestaat erin, aandacht te schenken aan het feit dat de wereld aan de ene kant, en onze roeping (onze “zending”) aan de andere kant, voortdurend ‘in barensnood’ zijn in het proces van het ontwikkelen van zichzelf. Op deze manier, kan ook gezegd worden dat onze identiteit als prediker zal uitgroeien tot dezelfde reikwijdte als dat hij open is voor de toekomst van de wereld. Om deze reden werd tijdens het Congres veel nadruk gelegd op de noodzaak van een ‘permanente vorming’ die een essentiële sleutel moet zijn in het leven van de gemeenschappen van predikers. Deze aandacht voor permanente vorming zou onze bevoorrechte manier worden van waakzame wederkerigheid met als doel de roeping van allen te bevorderen. Aan het einde van dit Jubileum konden wij alle genoemde noden aan manieren van vorming binnen onze eigen instituties onderscheiden, probeerend deze te organiseren, zo veel als dat mogelijk is, momenten, plaatsen, tijden, periodes, voorstellen voor vorming in het dagelijkse leven. Bijvoorbeeld zullen de educatieve en onderzoeksinstellingen die rechtstreeks onder de Magister van de Orde vallen, opgeroepen worden, om, afhankelijk van de respectievelijke basis van ieders zending, plaatsen van vorming voor de Dominicaanse Familie te worden, waar wij de mogelijkheden en tijd kunnen gebruiken om begrijpelijk te maken hoe het mogelijk is dat deze wereld ‘in crisis’, een wereld van geboorte en verwekking is. Plaatsen die de betrokkenheid van de broeders, zusters en leken van de Orde bij deze bijscholende en permanent educatieve arbeid propageren, verenigen pogingen tot het begrijpen van de wereld en, hierdoor tegelijkertijd, het consolideren van de bediening van de prediking waartoe wij ‘volkomen zijn toegewijd’ en gezonden. Thema’s die speciaal onderstreept werden voor deze permanente educatie: scholen van prediking (om zo echt voorrang te geven aan de leken); kennis van de traditie van de Orde op het gebied van mensenrechten; kennis van religies en interreligieuze zaken; ecologie; politieke actie; begeleiding met betrekking tot wonden uit het verleden; promotie van leven). Daardoor zal een dynamiek van permanente vorming helpen te begrijpen dat niets vaststaat, niets definitief is, noch voor eens en voor altijd vastgelegd; alles is ‘op weg’. Zoals in het Evangelie, het is ‘op weg’ dat wij uitgenodigd zijn tot prediking.

Een 'familie', in het hart van de kerkelijke gemeenschappen

Wij geloven, dat het op deze weg essentieel is om onze bijdrage als broeders en zusters van de Orde van de Predikers te leveren, om een Kerk in gemeenschap te bouwen, te beginnen met de promotie van gemeenschappen in deze Kerk.

Dit laatste bevindt zich waarschijnlijk in een fase van zijn geschiedenis waar zijn opbouw en de bevestiging van zijn gemeenschappelijke werkelijkheid, waarbij het een samengaan van geloofsgemeenschappen betreft, waar altijd voorrang gegeven zal worden aan de volledige en rechtmatige plaats van leken in de Kerk. Ook voor hen geldt de zending om te evangeliseren als een 'weg' om gelovige te worden, een weg om de Kerk op te bouwen als een gemeenschap van gelovigen. Hierdoor wordt de Orde van Predikers speciaal opgeroepen om een nieuwe bladzijde in zijn geschiedenis te schrijven 'volledig in het hart van de Kerk' door de leken van de Orde van de Predikers en hun gemeenschappen te begeleiden en te promoten, tot hun volledige en rechtmatige plaats als antwoord van de Orde om te op weg te gaan en te prediken. Hier moet speciaal een vermelding gemaakt worden van de promotie van een vernieuwing van de betrokkenheid van de leken bij de prediking van de Orde, door de lekencommunities, de Dominicaanse Jeugd Beweging, de verscheidene initiatieven van Dominicaanse vrijwilligers, verscheidene en rijke samenwerkingsvormen binnen de projecten van de educatieve instellingen van de Orde. In deze zelfde lijn, wordt de Orde opgeroepen om de speciale dienst te onderscheiden, die haar kan brengen tot de opbouw van de Kerk als een gemeenschap van communities, vanuit zijn eigen gemeenschapstraditie die kan helpen om de werkelijkheid van kerkelijke gemeenschappen in de lokale Kerken te promoten: internationale communities, 'school van Christelijk leven', samenwerking van religieuzen en leken, van broeders ? zusters, ... in dienst van gemeenschapsvorming, etc....

Op het pad van 'traditie'

Dit leidt tot het vaststellen van een vijfde gezichtspunt om zich te richten op de opbouw van de toekomst: in ons het verlangen naar traditie te laten herleven, dat wil zeggen, van overdracht en educatie. Hier moet de aandacht gericht worden op de bevordering door ons allen van roepingen tot de Dominicaanse familie, die voortdurend benadrukt moet worden binnen het stimuleren van de roeping van iedereen en binnen het terugvinden en hechter maken van het elkaar aanvullen van alle roepingen waarin, in hun verscheidenheid, de Kerk bestaat. Nog eens, de Orde van Dominicus moet er ongetwijfeld naar streven om aan de Kerk de wettigheid van haar eigen traditie aan te bieden, in de kern waarvan een overtuiging over de pedagogiek van het Evangelie is vastgelegd: het verkondigen van het Goede Nieuws van het Koninkrijk dat het pad is om een gelovige te worden. Hier zou speciale aandacht gegeven moeten worden aan educatieve projecten die gedragen worden door de broeders, zusters en leken van de Orde. Hoe kunnen wij samenwerkingen en zelfs gangbare projecten promoten op een manier die het handhaven van instituties overstijgt? Hoe kunnen wij aan onze universiteitsplaatsen een 'Dominicaanse' kleur geven, en een levende verbinding vormen tussen al deze instellingen? Hoe kunnen wij bijdragen aan de versterking, op alle mogelijke manieren, van het geloof dat de wereld groeit wanneer het zijn kennis en cultuur, zijn waarden en zijn vermogen tot kritisch begrip, zijn tradities en zijn geschiedenis, zijn vraag naar betekenis en zijn geloof, overdraagt?

Proces van Salamanca: zijn wij niet allen mensen?

Wij willen graag bijdragen aan de verandering van de wereld, met de Kerk, in de wereld, en verschillende kerken leggen wij er de nadruk op hoe het zogenaamde proces 'van Salamanca' (zie het Congres 'Dominicanen en mensenrechten', door een dialoog uit te lokken tussen theologische beschouwing en de ervaring van prediking op die plaatsen waar het menselijke wezen in gevaar is, het grote belang laat zien van de rol van het gepredikte woord bij de verandering van de wereld en dat dat een prioriteit moet worden van onze dienst aan het Woord. Wij spreken hier van een transformatie van de wereld, niet geleid door een ideologie, maar door liefde en door een verlangen om aanwezig te zijn en solidariteit te tonen op deze plaatsen aan de andere kant van de wereld, omdat ook daar die Ene is, die ons de vreugde van het gegeven leven leert en die wij willen volgen. Deze gerichtheid op de verandering van de wereld moet de kern blijven van de roeping van predikers, omdat het een 'constitutionele dimensie van de prediking van het Evangelie' (Justitia in mundo, 1971, nr. 7) is. In dit bestek zijn de aanwezigheid van de Orde in verschillende internationale instituten en NGO's, en in het bijzonder de Permanente Delegatie van de Orde bij de Verenigde Naties en zijn verschillende hoofdkwartieren, mogelijkheden om zich te ontwikkelen, door ervaringen in het veld, overdenkingen opgedaan vanuit een dialoog met de slachtoffers, het bewijs van een broederlijke gemeenschap die zichzelf bevestigt als teken van tegenspraak wanneer hij oog in oog staat met de logica van breuken en verdeeldheid, om in dialoog te treden met de naties, en zo de intuïtie van zowel de School van Salamanca en Francisco de Vitoria te vertalen naar de huidige context. Deze fundamentele intuïtie moet voortdurend versterkt worden en de gelegenheid bieden tot samenwerking bij theologisch onderzoek en prediking onder ons allen.

Prioriteiten voor samenwerkingen

De laatste prioriteitenlijn betreft een aandringen op het essentiële belang van de samenwerking waardoor de Orde in zijn verschillende vertakkingen een 'familie van prediking' zal worden, een vertellende herinnering in het hart van de Kerk, met de bedoeling dat de Kerk wordt wat het is: 'door het Goede Nieuws van het Koninkrijk van God' te verkondigen. Iedere tak van de familie kent al zijn eigen manieren om samenwerking tussen de leden te stimuleren. Op veel plaatsen kunnen wij ons dus verheugen over de prachtige verworvenheden van prediking door samenwerking tussen leden van de Orde. In dit perspectief van samenwerking, de netwerken en het apostolisch onderzoek en de activiteiten op initiatief van het Atrium zullen zichzelf versterken, en de noodzakelijke verbindingen met de Orde in zijn geheel opbouwen. Daarbij komt dat het Congres over de zending van de Orde het voor de toekomst mogelijk maakt om vier gebieden te onderscheiden die prioriteit voor ons allen moeten hebben bij het opbouwen van nieuwe en sterke samenwerkingsvormen tussen ons:

- *De wereld van jonge mensen*, en in het bijzonder bij de voorbereiding van de volgende bisschopssynode met het thema 'Jonge mensen, overdracht van het geloof, en het vermogen om roepingen te onderscheiden', opdat, met het oog op de pedagogie van prediking, of prediking als pedagogie, hen plaats en stem in het hart van de Kerk en de Orde gegeven wordt;
- *Digitale cultuur*, opdat lichaam en woord ook daar aanwezig zijn, zodat de roep om de verkondiging van het verbond onder woorden gebracht wordt, zoals het gestalte kreeg in

het mysterie van de Menswording en de stichting van broederlijke gemeenschap waartoe de wereld in staat is;

- *Migraties*, naar of vanwaar wij komen, om te getuigen van de belofte van een gemeenschap die de wereld verandert, niet door de criteria voor de samenleving van de verscheidenheden 'van bovenaf' te laten bepalen, maar aan te sluiten bij een gemeenschap die al gevormd is door de komst van de 'heel kleinen' aan de andere kant van de wereld, en door solidariteit na te streven met de vluchtelingen van de wereld, om altijd en steeds opnieuw, de vervulling van de belofte van een wereld die gegeven is aan mensen in hun verantwoordelijkheid en geroepen is om een gastvrije wereld voor allen te worden, die door allen ondersteund wordt, te scheppen;
- *Studie*, tot slot: onophoudelijk samenwerken voor studie; altijd weer studeren, met betrekking tot de dialoog van theologisch onderzoek met aandacht voor de hedendaagse werelden (thema's voor studie die speciaal onderstreept werden: wat vernieuwing van een 'theologie van de zending' vandaag?; analyse van het gewicht van kolonialisme en westers ideologisch imperialisme t.a.v. de opdracht tot evangelisering?; theologie van interculturele en interreligieuze dialoog; theologische benadering van opeenstapeling van ambten; theologische beschouwing over de verhouding tot waarheid; groter begrip van hedendaags geweld; beschouwingen over politiek en hoe voed je de tiran op, om wonden en herinneringen te helen; til de gevallen man weer op, de plaats van slachtoffers binnen de theologische beschouwing). Op deze wijze brengt studie in de traditie van de Orde, samen en bouwt zij gemeenschap op, die voert tot het idee om gemeenschappen te stichten waar de arbeid in wederkerige waakzaamheid van hart en rede in contemplatie geworteld is en leidt tot prediking. Gemeenschappen met de opdracht tot prediking.

Achthonderd jaar geleden, ontving Dominicus de bevestiging van de Orde van de Predikers, een bevestiging die aan ons door de eeuwen heen is overgedragen en toevertrouwd, opdat wij op onze beurt dezelfde vreugde onderschrijven van het geroepen zijn, in het hart van de Kerk, een predikende familie...

'Hij is verrezen uit de dood, en hij gaat jullie voor naar Galilea' (Matt 28:7)

'Ga heen en maakt leerlingen binnen alle naties' (Matt 28:19)

Zalig Pasen!

Uw broeder,

Fr. Bruno Cadoré, O.P.

Magister van de Orde